

Program wychowawczy > Klasa II > Wartość VI > Wartość grupy społecznej, w której się żyje:
wiejskiej, małomiejskiej, wielkowiejskiej (osiedle)

IV. NAUCZANIE RELIGIJNE

4.1. NAUCZANIE PAPIESKIE

„Społeczeństwo, w którym brak jest silnej inspiracji moralnej, które nie jest oświecane światłem z góry, które do życia ludzkiego i jego godności nie odnosi się z szacunkiem – nie będzie mogło stworzyć prawdziwych podstaw do odnowy życia ani podać pomocnej dłoni tym, co często są ofiarami egoizmu i braków, za które sami nie odpowiadają”.

Jan Paweł II, *Wierzę w was. Przemówienie do nieletnich oczekujących na wyrok*, 6.01.1980, *Nauczanie papieskie* III, 1, 1980, Warszawa 1985, s. 17.

„Ukształtowana osobowość moralna stanowi (...) najistotniejszy wkład, jaki możecie wnieść do życia wspólnotowego, do rodziny, do społeczeństwa, do działalności zawodowej, a także do działalności kulturalnej czy politycznej – wreszcie do samej wspólnoty Kościoła, z którą jesteście, lub będziecie kiedykolwiek związani”.

Jan Paweł II, *Abyście umieli zdać sprawę z nadziei, która jest w was*. List Apostolski Ojca Świętego Jana Pawła II do młodych całego świata z okazji Międzynarodowego Roku Młodzieży, Rzym, 31.03.1985, 7, Warszawa 2005, s. 19.

„Bez porządku moralnego, uporządkowane współzycie jest nieustannie zagrożone i nieuchronnie atakowane. Głębokie przekonanie moralne kształtuje właśnie sumienie obywateli, pobudzając ich do ludzkiego i braterskiego współzycia, we wzajemnym poszanowaniu, w obustronnym zrozumieniu i obopólnej pomocy. W ten sposób miasto, jakkolwiek wielkie i rozproszone, będzie miało swoją duszę i nie będzie mogło nazywać się aglomeracją jednostek, które nie znają się wzajemnie, lecz raczej wielką rodziną, której członkowie za cel stawiają sobie zrozumienie siebie i wzajemne pomaganie sobie”.

Jan Paweł II, *Rzymska wspólnota chrześcijańska w służbie niepodzielnej rzeczywistości miejskiej*, w: Jan Paweł II, *Nauczanie papieskie* V, 1, 1982, Poznań 1993, s. 100.

„W istocie degradacja środowiska i degradacja społeczeństwa wyrządzają szczególną szkodę najsłabszym mieszkańcom planety: „Zarówno wspólne doświadczenia życia codziennego, jak badania naukowe wskazują, że najpoważniejsze skutki wszystkich przestępstw przeciwko środowisku znoszą ludzie najubożsi”.

Franciszek, enc. *Laudato Si'*, 48.

Program wychowawczy > Klasa II > Wartość VI > Wartość grupy społecznej, w której się żyje: wiejskiej, małomiejskiej, wielkowiejskiej (osiedle)

4.2. PISMO ŚWIĘTE

„Nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie; aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, by świat uwierzył, że Ty Mnie posłałeś. I także chwałę, którą Mi dałeś, przekazałem im, aby stanowili jedno, tak jak My jedno stanowimy” (J 17,20-22).

„Nie zapominajcie o dobroczynności i wzajemnej więzi” (Hbr 13,16).

Por. Ps 133,1; J 26; Dz 2,43; 1Kor 10,16-17; Flp 1,5; Hbr 13,8; 1J 1,5-7.

4.3. KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

1911. „Coraz bardziej pogłębia się wzajemna zależność ludzi. Rozszerza się ona stopniowo na całą ziemię. Jedność rodziny ludzkiej, obejmującej osoby cieszące się równą godnością naturalną, zakłada powszechne dobro wspólne. Domaga się ono organizacji wspólnoty narodów zdolnej zaradzać różnym potrzebom ludzi, zarówno na tych odcinkach życia społecznego, do których należą: wyżywienie, zdrowie, wychowanie, praca, jak i w pewnych specjalnych sytuacjach mogących tu i ówdzie występować... zaradzenia biedzie uchodźców rozproszonych po całym świecie... wspomaganie emigrantów oraz ich rodzin”.

Por. KKK 1882; 1932; 2444; 2448.